

ærede Ordfører endog noget skarpt en Udtalelse af mig, som hentydede til Muligheden af Undringer i Lovforslaget i det andet Thing. Fire Dage derefter, nemlig under 3die Behandling her i Salen af Lærlingeloven, benyttede den ærede Ordfører sig imidlertid selv af akkurat det Samme, idet han nævnte en lignende Mulighed. Det staar altsaa for mig, som om den ærede Ordfører ønsker en Ret for sig selv, som han formener Andre (Ogenbøll: Maa jeg bede om Ordet), og jeg kan derfor ikke Andet end finde Anledning til at henstille til det høie Thing, om en saadan Optræden fra den ærede Ordførers Side er i god Konsekvens.

Formanden: Det ærede Medlem bør helst overlade Afgjørelsen af den Slags Spørgsmaal til Formanden. Svoigt henleder jeg Opmærksomheden paa, at da jeg ved det første Tilfælde, som det ærede Medlem berørte, gjorde en Bemærkning, saa gif denne netop ud paa, at jeg havde haft Leilighed til at fremfatte denne Bemærkning oftere, og at jeg frygtede for, at jeg vilde jaae Leilighed til fremdeles paany at fremfatte den. Hver Gang dette Tilfælde møder, kan man jo ikke gjentage det Samme, men der laa i mine Ord, at det Forhold, jeg paatalte, var Noget, som var ifærd med at tage Overhaand i Thinget. Jeg negter ikke, at det andet Tilfælde, som det ærede Medlem berørte, kom ogsaa mig noget paafaldende og uventet, men jeg tav stille, fordi jeg allerede forud haade sagt, hvad der skulde siges. Den Bemærkning derom i Almindelighed, som jeg strøg i sin Tid gjorde, gjentager jeg nu her. Jeg haaber, at den ærede Ordfører ikke vil finde Anledning til at komme videre ind paa dette Emne.

Ordføreren (Ogenbøll): Nei, det var slet ikke min Mening at komme ind paa dette Spørgsmaal, saameget mere som jeg meget godt erindrer, at jeg sagde, at jeg ikke tvivlede om, at Lærlingeloven vilde komme tilbage hertil, ikke fordi jeg ønskede Forandring i den, men fordi jeg var overbevist om, at Folkethinget neppe vilde lade en saadan Lov gaa igjennem uden at gjøre Forandring i den. Dette er imidlertid noget ganske Andet end at sige, at jeg ønsker, at der her i Thinget skulde gøres det og det strøg, thi ellers vilde det blive gjort i det andet Thing. Dette skal jeg nu imidlertid ikke komme ind paa. Jeg bad kun om Ordet for at udtale min Beklagelse over, at jeg ikke før noie hørte nogle Ytringer af det ærede 1ste Medlem for 5te Kred (S. Chr. Hansen), som jeg senere er bleven gjort opmærksom paa. Det ærede Medlem talte dels meget sagte, og dels var hans Udtalelse en Gjentagelse af en 1ste Behandling, som den høitærede Formand sagde. Jeg hørte derfor ikke Begyndelsen, men

jeg vil dog gjøre opmærksom paa nogle Ytringer, som han henvendte til mig angaaende en Udtalelse om Brandsynet, som tidligere er blevet omtalt, og som det synes, at de ærede Herrer derovre forfriste sig med at komme med ved forskellige Leiligheder, thi det er nu tredie eller fjerde Gang, at jeg har hørt den. Jeg vil ikke forvare mig videre derimod, end jeg allerede har gjort, men blot slaa en Udtalelse af det ærede Medlem fast. Det forekom mig, at han talte i meget stærke Ord til mig, men det kan nu være det Samme. Det ærede Medlem sagde, at han var overbevist om, at Brandsynet var godt, fordi det gif til paa den Maade, at de kjendte hinanden, og at det var paalidelige Mænd. Brandsynsmændene gif ind i Stuen og spurgte, om Skorstenen var god eller daarlig, og saa vare de sikke paa, at det, der blev svaret, var rigtigt. Dette vil jeg blot slaa fast. Det var hele Pointen, og det er det, som jeg har sagt.

Breinholt: Nu, da Sagen foreligger til Forhandling i sin Helhed, vil jeg tillade mig at anstille et Par Betragtninger af mere almindelig Natur. Lovforslaget betegner sig selv som Tilleg til og Forandringer i Lov 2den Marts 1861. Det vilde jo være naturligt, ja aldeles selvfølgelig, at et saadant Tilleg særlig vilde gaa ud paa at rette de Mangler og de Ulemper, som nu 20 Aars Erfaring har lært, at der klæber ved Loven af 2den Marts 1861. Blandt disse Mangler er der en, som vist saa omtrent fra alle Sider — før vilde jeg have sagt: fra alle Sider, men idag er der kommet en Undtagelse — er fuldt ud erkjendt, nemlig det mangelfulde Tilsynsapparat. Den høitærede Justitsminister har jo i Bemærkningerne til Lovforslaget udtalt, at, ihvorvel Bestemmelserne i den nævnte Lov ikke ere tilstrækkelig strenge, vilde de dog have afgivet en meget større Betryggelse, dersom de ikke dels vare blevene tilfidsatte, dels misforstaaede. Det er jo en meget talende Kritik af den nuværende Tilstand. Citerat nu Bemærkningerne have udtalt sig om forskellige Bygningsbestemmelser, som der er Trang til at faae rettede, udtales der, at det er Ministeriets bestemteste Overbevisning, at i endnu høiere Grad end en Omordning af disse Bygningsbestemmelser trænger Tilsynet til en Supplerings. Dette staar i god Overensstemmelse med, hvad der i Anhanget til Lovforslaget er fremkommet fra Direktionen for den almindelige Brandforsikring for Landbygninger, idet denne sagkyndige Bestyrelse ved at omtale de forskellige Bygningsmangler siger, „at det Egnestogderne og Brandfogderne efter Lovens §§ 46 og 44 paahvilende Tilsyn dels aldeles ikke udøves og dels, selvselgelig med Undtagelser, udøves saa slet, at det ubevidst kommer til at fremme visse Manglers Udbredelse.“ Nogen stærkere Antæ kan ikke reises mod Brandtilsynet, end at det enten slet ikke ud-